

AMPLISSIMIS DN. CON-
SVLIBVS ET SENATORIBVS, CIVITATVM AR-
GENTINENSIS ET COLMARIENSIS, VIRIS NO-

bilitate, pietate & prudentia ornatissimis, domi-
nis suis colendis,

CHRISTIANVS VRSTISIVS MATHEMATICARVM
Professor, ἐὺζωῖαν τε καὶ εὐδαιμονίαν optat.

VENIAM MODVM in amplissimo hoc immortalis Dei theatro, viri no-
bilitate, prudentia, & pietate spectatissimi, non solum infinita res in abdi-
tis Naturae penetralibus latentes, quarum modum causasq; nemo morta-
lium assequi potest, sed & cetera omnia quae propalam spectari & percipi
queunt, admiratione plena sunt, sic vt illorum cognitione & contempla-
tione hominis animus mirifice pascatur ac delectetur: ita eorum etiam e-
uentuum inspectio & consideratio, quae ante nostram aetatem inter mor-
tales acciderūt, ob innumeras vicissitudines quibus haec vita redundat, liberales mentes incre-
dibili voluptate perfundit. Maximè verò patriae historia lectio, quae maiorum, quibus ortum no-
strum debemus, quae terra cuius gremio fouemur & alimur, quae Reip. cuius sub vmbra requie-
scimus, res memorandas tradit, sic animos nostros delinit & retinet, praesertim vbi aliquod ve-
tustatis cognoscenda desiderium antecessit, vt ea nunquam saturari posse videantur. Idq; tanto
magis praestat, quò fortioribus ipsa radiis, ad caliginosam ignorantiae nubem depellendam, &
prisca aetatis statum ob oculos ponendum, instructa est. Eum profecto robur & as triplex circa
pectus habere oportet, quem non maiorum res afficiunt, nec domesticae antiquitatis cognoscen-
da desiderium tangit.

Hec cum ita sint, arbitror, viri amplissimi, intelligere vos, quò obrem duos hosce libros, nunc
dum è pulueribus erutos, fastos nempe Colmarienses & M. Albertum Argentinensem, vobis
deberi existimarim, eosdemq; nomini vestro inscribere ausus fuerim: scilicet, quòd eorum aucto-
res, è vestris vrbibus ortum nomē ve trahentes, non Germanorum solum, sed & specialiter Al-
satarum, vestrarumq; Rerump. res plurimas, quae à Rudolphi Habsburgensis seculo, vsq; ad Caroli
quarti decessum, annis amplius centum, contigere, literarum monumentis bona fide commen-
dârunt, quarum notitia, nisi illorum opera conseruata fuisset, dudum obliuione sepulta euanu-
isset. Cum igitur & aliae nationes maiorum suorum egregia facinora disseminare studeant, exi-
stimavi non ingratum vobis fore, si videretis esse nonnullos, qui in nostra gentis antiquitate pro-
ferenda & illustranda laboris aliquid impenderent, quig; vestrarum Rerumpubl. scriptores,
diutius quàm par erat à tineis corrosos, perennes reddere studuissent: nihil dubitans, multos ex
ordine vestro Latinae linguae usu instructos, hosce, si non summa, attamen haud aspernada clas-
sis auctores, attentius q̃ exotericorum historias lecturos esse, deq; rerum ab ipsis traditarū veritate
omnium optimè iudicare posse. ἐξατος γὰρ κρίνῃ καλῶς ἂν γνώσκῃ, καὶ τὰ πῶν ἐστὶ ἀγαθὸς κριτής.

Oro igitur, quòd auctores hos attinet, vt eos vestra clientela nō indignos, & quasi è diuturno
exilio reduces factos, pro vestra virtute atque prudentia complectamini. Qui hominū cœtibus
agendo magnopere prosunt, hos meritò colimus: at & iis etiam nihil officij & amoris debemus,
qui vt lucubrando atque scribendo perpetuò prodesse possint, adnituntur. Siquidem saepe dubita-
tum video, vtrum eo beneficio, quod per negotia agendo atque egregia multa nauādo compara-
tur, an eo quod per otium contemplando atque scribendo praestatur, amplius prodesse queamus.
Me vero quòd attinet, quanta possum obseruantia à vestra amplitudine contendo, vt hocce
consilium meum, quo vos librorum istorum tutores publico testimonio constituere volui, simulq;
laborem meum, in iis proferendis & lima anagnostica poliendis insumptum, equi boniq; consu-
lere dignemini. Deum Opt. & Max. precor, vt vestris Rebus publicis benedicat, & ornamen-
ta vobis benignè concessa, clementer adaugeat atq; conseruet. Basileae Heluetiorum die S. Tho-
mae apostoli, anno virginici partus M.D.XXCIV.

A ij